

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Tribunale di Milano — Sezione IV Penale — με διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 2002 στην ποινική δίωξη κατά Dell'Utri Marcello, Luzi Romano και Comincioli Romano

(Υπόθεση C-403/02)

(2003/C 19/24)

Με διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Νοεμβρίου 2002, το Tribunale di Milano — Sezione IV Penale — στο πλαίσιο της ποινικής δίωξης κατά Dell'Utri Marcello, Luzi Romano και Comincioli Romano που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

- Έχει το άρθρο 6 της (πρώτης) οδηγίας 68/151/ΕΟΚ⁽¹⁾ την έννοια ότι υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν πρόσφορες ποινές, όχι μόνο για την έλλειψη δημοσιότητας του ισολογισμού και των λογαριασμών χρήσεως των εμπορικών εταιριών, αλλά και για την ψευδή τους κατάρτιση, καθώς και για την έκδοση ψευδών ανακοινώσεων της εταιρίας απευθυνομένων στους εταίρους και στο κοινό ή την παροχή οποιασδήποτε ψευδούς πληροφορίας επί της οικονομικής, περιουσιακής ή χρηματοοικονομικής καταστάσεως, την οποία υποχρεούται να παρέχει η εταιρία όσον αφορά την ίδια ή τον όμιλο στον οποίο ανήκει;
- Έχει — υπό το πρίσμα και του άρθρου 10 ΕΚ (παλαιού άρθρου 5 της Συνθήκης ΕΚ) — ο όρος καταλληλότητα της κυρώσεως την έννοια ότι πρέπει να αξιολογείται συγκεκριμένα στο πεδίο της νομοθετικής ρυθμίσεως (τόσο ποινικής όσο και δικονομικής) του κράτους μέλους, ήτοι ως κυρώσεως αποτελεσματικής, τελεσφόρας, πράγματι αποτρεπτικής;
- Ανευρίσκονται, τέλος, τα χαρακτηριστικά αυτά στο συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 2621 C.C., 2622 C.C., όπως τροποποιήθηκαν με το νδ 61, το οποίο εξέδωσε η Ιταλική Δημοκρατία στις 11 Απριλίου 2002; Μπορεί, ειδικότερα, να θεωρηθεί ως αποτελεσματικά αποτρεπτική ή ως συγκεκριμένα πρόσφορη η διάταξη που (στο προαναφερθέν άρθρο 2621 C.C.) προβλέπει — για εγκλήματα καταρτίσεως ψευδούς ισολογισμού μη προξενούντα περιουσιακή ζημία ή προξενούντα μεν ζημία, αλλά μη δυνάμενα, βάσει του άρθρου 2622 C.C., να διωχθούν άνευ εγκλήσεως — ποινή πλημμελήματος, φυλακίσεως ενός έτους και έξι μηνών; Είναι, τέλος, πρόσφορη η πρόβλεψη, για τα εγκλήματα του πρώτου εδαφίου του άρθρου 2622 C.C. (ήτοι διαπραττόμενα στο πλαίσιο εμπορικών εταιριών μη εισηγμένων στο χρηματιστή-

ριο), ότι διώκονται μόνον κατ' έγκληση (των εταίρων ή πιστωτών), αν συνεκτιμηθεί υπό το πρίσμα της συγκεκριμένης προστασίας του συλλογικού αγαθού της διαφάνειας της αγοράς των εταιριών, υπό το πρίσμα της πιθανής επεκτάσεώς της σε κοινοτική διάσταση;

(¹) Πρώτη οδηγία 68/151/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιριών, κατά την έννοια του άρθρου 58 δεύτερη παράγραφος της συνθήκης, για την προστασία των συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 80).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 15 Νοεμβρίου 2002

(Υπόθεση C-407/02)

(2003/C 19/25)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Michel Nolin και Μηνά Κωνσταντινίδη, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 15 Νοεμβρίου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, με την απευθείας ανάθεση από τον Δήμο των Σερρών χωρίς προηγούμενη προκήρυξη διαγωνισμού της σύμβασης «Αναβάθμιση της πόλης των Σερρών: πλαίσιο προτύπων ερευνητικών μελετών και πιλοτικό πρόγραμμα υλοποίησης», παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των διατάξεων της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ⁽¹⁾ (άρθρα 8 και επόμενα) που προβλέπουν τη διεξαγωγή διαγωνισμού και ορίζουν τη διαδικασία διεξαγωγής του για την ανάθεση δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών.
- β) να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι διατάξεις της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ ρυθμίζουν τα της επιλογής των διαδικασιών συνάψεως των δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών και θεσπίζουν κοινούς κανόνες στον τομέα των διαγωνισμών μελετών και στον τεχνικό τομέα, εφαρμόζονται δε στις συμβάσεις των οποίων το προϋπολογιζόμενο ύψος είναι ίσο ή μεγαλύτερο από ένα συγκεκριμένο κατώτατο όριο.

Κατά την Επιτροπή, η σύμβαση «Αναβάθμιση της πόλης των Σερρών: πλαίσιο προτύπων ερευνητικών μελετών και πιλοτικό πρόγραμμα υλοποίησης» αποτελεί σύμβαση δημοσίων υπηρεσιών εμπύπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας δεδομένου του αντικειμένου της και του ύψους της αξίας της. Εντούτοις, η σύμβαση δεν δημοπρατήθηκε, αλλά ανατέθηκε από τον Δήμο Σερρών στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης με απευθείας ανάθεση.

Εξάλλου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν συντρέχει εν προκειμένω περίπτωση εφαρμογής της εξαιρέσεως του άρθρου 6 (σύμβαση με φορέα ο οποίος αποτελεί ο ίδιος αναθέτουσα αρχή σύμφωνα με την οδηγία) ούτε της εξαιρέσεως του άρθρου 1, στοιχείο α', σημείο ix, της οδηγίας.

(1) Οδηγία 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209 της 24.7.1992, σ. 1).

Αίτηση αναιρέσεως του Jan Pflugradt κατά της από 22 Οκτωβρίου 2002 απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-178/00 και T-341/00, Jan Pflugradt κατά Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που ασκήθηκε στις 18 Νοεμβρίου 2002

(Υπόθεση C-409/02 P)

(2003/C 19/26)

Ο Jan Pflugradt, εκπροσωπούμενος από τον Dr. Norbert Pflüger, Kaiserstrasse 44, D-60329 Φρανκφούρτη, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 18 Νοεμβρίου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-178/00 και T-341/00, Jan Pflugradt κατά Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Ο αναιρεσιών ζητεί από το Δικαστήριο, μαζί με τη εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως (1):

1. να ακυρώσει την από 23 Νοεμβρίου 1999 αξιολόγηση του αναιρεσιώντος για το 1999·

2. να ακυρώσει την απόφαση της αναιρεσιβλήτης (ΕΚΤ) που περιέχεται στο από 28 Ιουνίου 2000 έγγραφο, με την οποία η αναιρεσιβλήτη μετέβαλε τα καθήκοντα του αναιρεσιώντος·
3. να καταδικάσει την ΕΚΤ στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

— Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραγνωρίζει την έκταση και διάρθρωση της λειτουργικής αυτονομίας, που η ΕΚΤ θεσπίζει με το σύστημα συμβάσεων του άρθρου 36.1 του καταστατικού της και του άρθρου 9α, παράγραφος 1, των Conditions of Employment (CoE). Βάσει αυτού του νομικού σφάλματος θεώρησε ότι η ΕΚΤ διαθέτει στο πλαίσιο του συστήματος συμβάσεων την ίδια ευρεία δικριτική ευχέρεια που διαθέτει ο εργοδότης έναντι του προσωπικού στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης. Η ούτως χαρακτηριζόμενη διακριτική ευχέρεια διακρίνεται ωστόσο από τη διακριτική ευχέρεια κατά τη διαχείριση της επιχειρήσεως. Το Πρωτοδικείο εσφαλμένως έκρινε ότι η ΕΚΤ ορθώς αφέστη της περιγραφής της θέσεως του αναιρεσιώντος, που είχε περιληφθεί στη σύμβαση και αφαιρέσε από αυτόν ορισμένα καθήκοντα. Το Πρωτοδικείο δεν έπρεπε να εξαρτήσει την απόφασή του από το εάν — σύμφωνα με αρχές του δημοσιούπαλληλικού δικαίου — τα αφαιρεθέντα καθήκοντα αποτελούσαν «ουσιώδη στοιχεία» του συμφωνηθέντος τομέα δραστηριότητας. Έπρεπε να είχε εξετάσει εάν τα αφαιρεθέντα καθήκοντα είχαν περιληφθεί στη σύμβαση.

Για την περίπτωση όπου η συμφωνηθείσα δραστηριότητα δεν μπορούσε να ασκείται πλέον λόγω καταργήσεως της θέσεως εργασίας, το άρθρο 11 α (ii), δεύτερο εδάφιο, των CoE προβλέπει τη δυνατότητα καταγγελίας της σχέσεως εργασίας για λόγους που αφορούν τον εργοδότη. Η διάταξη καθιστά επομένως σαφές ότι η μονομερής μεταβολή των συμφωνηθέντων, που «τροποποιεί» τη σχέση εργασίας, δεν επιτρέπεται. Δεν επιτρέπεται η ΕΚΤ ως εργοδότης υπό την έννοια του εργατικού δικαίου να έχει τη δυνατότητα χρήσεως δύο μέσων μεταβολής της σχέσεως εργασίας, τα οποία αντιφάσκουν μεταξύ τους. Η ΕΚΤ θα μπορούσε τότε — ενδεχομένως μάλιστα αυθαίρετα — να επιλέξει μεταξύ της λήξεως της συμβάσεως εργασίας σύμφωνα με το άρθρο 11α (ii) των CoE και της συνεχίσεως της συμβατικής σχέσεως, παραγνωρίζοντας τα συμφωνηθέντα.

Το Πρωτοδικείο εσφαλμένως έκρινε την αρμοδιότητα του αναιρεσιώντος να αξιολογεί τα μέλη της ομάδας Unix ως μη ουσιώδες στοιχείο της συμβάσεως εργασίας, παρά το γεγονός ότι στην περιγραφή της θέσεως εργασίας περιέχεται στις key responsibilities. Το Πρωτοδικείο ερμήνευσε επίσης εσφαλμένα την περιγραφή της θέσεως εργασίας, καθόσον έκρινε ότι πρόκειται για προσωρινή ανάθεση καθηκόντων.

— παράβαση των κανόνων του δικαίου της αποδείξεως.

(1) που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.